

ผมควรจะช่วยเป็นพยานได้ว่าผมไม่ได้ตั้งใจที่จะให้เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเลย เจตนาของผมบริสุทธิ์ แต่ก็นั่นแหละ คงจะไม่มีใครยอมรับเจตนาบริสุทธิ์ของผมและยอมยกโทษให้ถ้าหากว่าพวกนั้นได้รู้ความจริงเกี่ยวกับตัวผม ผมถึงได้หันกลับมามองเห็นและคงเข้าใจ ถ้าหากว่าพ่อแม่ผมที่อยู่ในบอสตัน ปลดภาพถ่ายผมออกจากข้างฝาผนังและเอามันไปซุกไว้ในห้องเก็บของ เคียงข้างกับรูปของกัปตันโจเซ็ย กู๊ดพาสเจอร์ ผู้ซึ่งไม่เพียงหันไปยึดเอาชีพ โจรสลัดเมื่อกว่าสองร้อยปีมาแล้วเท่านั้น หากยังเป็นโจรสลัดที่ทำมาค้าไม่ขึ้น อีกด้วย ส่วนที่วอชิงตัน ดี.ซี. ชื่อของผมก็คงจะต้องถูกลบออกจาก ทำเนียบวีรชนของเหล่าอาสาสันติภาพ และต่อไปในอนาคตเมื่อมีการเอ่ยถึง พฤติกรรมของแอรอน เบอร์ และเบนเนดิกต์ อาร์โนลด์ ก็อาจมีเสียงกระซิบ สอดแทรกจากหลายๆคนว่า

“นอกจากนั้นก็ยังมีอาร์เธอร์ พีบอดี กู๊ดพาสเจอร์...”

เป็นที่น่าเสียดายที่ผมคือ...หรืออย่างน้อยก็เคยมีชื่อว่า “อาร์เธอร์ พีบอดี กู๊ดพาสเจอร์”

ความบໍาระทำเป็นหยาดหนึ่งที่มีอยู่ในสายเลือดของผมมาโดยตลอด คนเคยพูดกันว่า ผมเป็นมนุษยประเภทที่ไม่ทำร้ายแม้แต่แมลง แต่ว่า พวกนั้นสำคัญผิด ผมพร้อมเสมอที่จะทำร้ายแมลงวันเกือบทุกชนิด และ

สามารถตบแมลงได้รวดเร็วเท่ากับคนอื่น ๆ บางทีอาจจะเร็วกว่าคนส่วนใหญ่ด้วยซ้ำไปเนื่องจากความว่องไวของปฏิกิริยา ใครก็ตามที่ได้อ่านนวนิยายพันธ์ที่ผมเขียนเมื่อตอนทำปริญญาโททางเกษตรกรรม จะสังเกตได้ว่าผมดูดีขนาดไหนในการทำหน้าที่ทฤษฎีของวอลเทอร์ เพลจแมนน์ ว่าด้วยเรื่องจุดต่างบนตองกล้วย

อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งตัวผมเองก็ไม่คาดคิดว่าหยาดแห่งความบ้าระห่ำที่นอนสงบนิ่งอยู่ในสายเลือดของผมนั้นจะลุกขึ้นมาอาละวาดได้ภายใต้สภาพแวดล้อมที่แสนดีของสาธารณรัฐซานมารีโค ในทะเลแคริบเบียน ผมเดินทางไปยังซานมารีโคในฐานะอาสาสมัครสันติภาพ ด้วยความหวังตั้งใจที่จะอุทิศความสามารถที่มีอยู่เพียงเล็กน้อยของผมให้แก่การช่วยเหลือประเทศที่โชคยังไม่ค่อยจะเข้าข้าง รหัสความชำนาญของผมได้แก่ ๐๖-๓ ซึ่งหมายถึงการทำสวนผลไม้ ผมได้รับมอบหมายงานจากเหล่าอาสาสันติภาพให้ไปประจำที่ซานมารีโคในฐานะผู้ช่วยเผยแพร่การเกษตร คงมีไม่กี่ประเทศที่ต้องการความช่วยเหลือทางด้านนี้ยิ่งไปกว่าซานมารีโค อันเป็นประเทศที่รู้จักกันว่าพวกคนบ้านนอกหรือคัมเบซิโนมีความสามารถพิเศษในการปลูกต้นไม้ได้สืบต้นในบริเวณที่แต่ก่อนเคยปลูกได้ยี่สิบต้น ซานมารีโคเป็นเกาะขนาดยาวประมาณร้อยไมล์และกว้างห้าสิบไมล์ มีพลเมืองอยู่ล้านครึ่ง งานที่ผมได้รับมอบหมายมีข้อแปลกอยู่ตรงที่ว่าไม่มีสำนักงานหรือเจ้าหน้าที่ประจำของเหล่าอาสาสันติภาพอยู่ในซานมารีโค ประเทศนี้ไม่เคยร้องขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของเรามาก่อน และด้วยเหตุนี้ผมจึงจะต้องทำงานตามลำพัง และขึ้นโดยตรงกับกระทรวงมหาดไทยแห่งสาธารณรัฐซานมารีโค

ในตอนเช้าวันที่เรือที่ผมเดินทางกำหนดจะเข้าเทียบท่าเปอร์โตกรานด์ นครหลวงซานมารีโค ผมรีบตื่นแต่เช้ามีด อาบน้ำ และหยิบเครื่องโกนหนวดแบบไซลานนาฟิกายี่ห้าขอเรนส์ซึ่งผลิตในสวีตเซอร์แลนด์ออกมาใช้เป็นครั้งแรก ตามปกติผมใช้เครื่องโกนหนวดไฟฟ้าเพราะผิวหนังของผมไม่อาจทนทานกับใบมีดโกน แต่ผมไม่คาดหมายว่าจะพบกับการมีไฟฟ้าใช้ในท้องถิ่นชนบทของซานมารีโค เครื่องโกนหนวดขอเรนส์ใช้การได้ไม่เลวนัก

แต่ก็อย่างเคย คือว่าผมไม่ชอบการโกนหนวด เพราะใช้แต่เพียงผมจะเป็นคนผิวบางมากเท่านั้น แต่การเห็นหน้าตัวเองในกระจกแต่ละครั้งมันทำให้ผมรู้สึกหดหู่ใจด้วย หน้าผมไม่เข้มเหมือนของผู้สืบสายเลือดคนอื่นๆ ในตระกูลก๊อตพาสเจอร์ โบหน้าตามแบบฉบับของต้นตระกูลผมจะต้องคมเข้มและเป็นรูปเหลี่ยม ประหนึ่งว่าหลอมออกมาจากเหล็กกล้า แต่ของผมกลับดูเหมือนถูกแกะสลักออกมาอย่างลวกๆ จากช่างข่าวโศก ผมสืบลอนด์ของผมอ่อนปวกเปียก ตาถึงจะเป็นสีฟ้าแต่ก็ลึนเต๋อ จมูกบาน และคางที่เกือบจะไม่เป็นคาง สรุปลแล้วมันเป็นโบหน้าที่ไร้ความหมาย จนถึงขนาดที่บางครั้งบางคราวคนมองไม่เห็นผม ทั้งๆที่ผมก็ยืนอยู่ต่อหน้าต่อตา เมื่อตอนเป็นเด็กผมเคยฝึกวิธีขบกรามเพื่อที่จะให้ดูขึงขังและเอาเป็นเอาตาย แต่เมื่อทำออกมาแล้วมันกลับดูเหมือนคนกำลังปวดฟัน ผมจึงเลยต้องเลิก

ยังมีอีกหลายอย่างนอกเหนือจากสารรูปที่ผมได้ยื่นความพิດหวังให้แก่เครือญาติ ผมยังจำได้ว่าพ่อแม่หัวเสียขนาดไหนเมื่อไม่กี่ปีก่อนหลังจากที่ผมบอกอยากจะไปเข้ามหาวิทยาลัยในฟลอริดา

“ฟลอริดาเหรอ” พ่อส่งเสียง “มันตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่ฮาร์วาร์ดไปเปิดวิทยาเขตในฟลอริดา”

แม่ทักท้วงขึ้นบ้าง “อากาศในฟลอริดาร้อนอบอ้าวมากนะ”

“แต่ผมชอบแถบอากาศร้อน” ผมเถียง “ผมไม่ชอบฮาร์วาร์ด ผมอยากไปเข้ามหาวิทยาลัยฟลอริดาเพื่อทำปริญญาเกษตรศาสตร์”

“เกษตรศาสตร์ไม่มีทางที่จะทำให้แกรวยได้” พ่อว่า

“เงินไม่ใช่สิ่งที่ผมสนใจ” ผมบอก

พ่อถึงกับสะอึก “ลูกพ่อ” พ่อพยายามเกลี้ยกล่อม “แกจะต้องนึกถึงความจริงที่ว่ามหาวิทยาลัยฟลอริดาไม่มีทีมเรือแข่ง ฟ้าๆของแกแต่ละคนล้วนแต่เคยกรรเซียงให้กับทีมเรือของฮาร์วาร์ดมาแล้วทั้งนั้น มันเป็นที่ฟ้าที่สนุก ตื่นเต้น และต้องออกกำลังกันจริงๆ”

“พ่อครับ” ผมท้วง “พ่อคิดจริงๆหรือว่าสารรูปอย่างผมนี่พอจะเข้าทีมเรือของฮาร์วาร์ดได้”

พ่อศึกษาสารรูปของผมแล้วก็ทำหน้าที่ “ไอ้ข้อนี้จริงของแก” พ่อปลง

“เอาเถอะ จะไปฟลอริดาก็ไป บางทีเสี่ยงซุบซิบนินทาในหมู่ญาติมิตรของเราอาจจะเลื่อนหายไปได้ในเวลาไม่นานนัก”

ความปรารถนาของผมในอันที่จะได้เข้ามหาวิทยาลัยฟลอริดาและศึกษาวิชาเกษตรได้ก่อตัวขึ้นมาจากความสนใจและสมเพชปาล์มต้นเล็ก ๆ ที่แม่เก็บไว้ในห้องนั่งเล่นที่บ้านของเธอในบอสตัน ต้นไม้เหล่านี้ไม่เคยเจริญงอกงาม แม่ปักใจเชื่ออยู่ว่าการมีความอบอุ่นมากเกินไปเป็นสิ่งที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ด้วยเหตุนี้บ้านของเราจึงเย็นเยือกอยู่เสมอตลอดฤดูหนาว และกว่าฤดูหนาวจะผ่านพ้น ปาล์มทุกต้นก็ตายสนิท นอกจากนั้นแมื่อยังไม่ยอมหยอดปุ๋ยชนิดน้ำให้มันตามขนาดที่เขาเขียนแนะนำไว้ข้างขวดนี้ก็เพราะแม่เชื่อว่าต้นไม้ไม่ควรจะออกแรงช่วยตัวเองให้เติมกำลังความสามารถในการดูดอาหารขึ้นมาจากดินในกระถาง เมื่อตอนเด็ก ๆ ผมเคยย่องเข้าไปในห้องนั่งเล่น และแอบเหยาะปุ๋ยจากขวดแถมให้มันเป็นพิเศษ พร้อมกับเปิดไฟตั้งพื้นและขยับเข้าไปไว้ใกล้ ๆ เพื่อให้ต้นไม้ได้รับความอบอุ่นเพิ่มขึ้น แต่เมื่อไหร่ที่ความช่วยเหลือของผมยังผลให้ต้นปาล์มแตกหน่อใหม่ แม่เป็นต้องทำหน้าที่บั้งและขยับมันใกล้เข้าไปทางหน้าต่างด้านทิศเหนือ ผมสังหรณ์ด้วยซ้ำว่าแม่คงแอบเติมน้ำเปล่าลงไปในช่วงปุ๋ยเพื่อทำให้มันเจือจางลงไปอีก ทั้งหมดนี้มีส่วนกระตุ้นให้ผมสนใจในสภาพอากาศอบอุ่นและพืชผักผลไม้ไซร้ร้อน ตลอดจนวิธีที่จะช่วยให้พืชผลต่างๆเจริญงอกงาม

ห้าปีที่ใช้ในการร่ำเรียนจนกระทั่งจบปริญญาตรีและโทจากมหาวิทยาลัยฟลอริดานับว่ามีคุณค่าอย่างมหาศาลสำหรับผม ผมได้คิดค้นหลักเกณฑ์บางอย่างเกี่ยวกับการเพาะเลี้ยงกล้วยที่อาจารย์ของผมต่างยอมรับว่ามีทางสำเร็จอยู่มาก และแม้กระทั่งพ่อผมเองก็ยิ่งตั้งเมื่อได้ฟังผมเล่าอย่าง

“ฟังดูเหมือนกับว่าบางทีแกอาจจะทำเงินได้ด้วยซ้ำจากไอ้แนวความคิดต่างๆนี้” พ่อพูด “หรือว่าแกได้คิดวิธีเลี้ยงไว้แล้ว”

“ผมอยากจะเข้าทำงานกับเหล่าอาสาสมัครสภาพ” ผมบอก “เพื่อช่วยพวกผู้คนที่โชคความไม่ดีเหมือนอย่างเรา ช่วยให้พวกเขาปรับปรุงวิถีทางดำรงชีวิต”

“ให้พ่อหายก็ได้ว่าเงินค่าจ้างจะแย่มาก”

“เขาให้พ่อเป็นค่าใช้จ่ายนิตหน้อย กับอีกเดือนละเจ็ดสิบห้าเหรียญ ที่จะจ่ายให้เมื่อครบกำหนดการทำงานที่มอบหมาย”

“นี่ถ้าเมื่อพ่อไม่รู้รู้จักแม่แกดีพอละก็” พ่อถอนใจ “พ่อคงจะต้อง ตั้งข้อสงสัยลงไปเลยว่าแม่แกเล่นไม่ซื่อกับพ่อเมื่อเก้าเดือนก่อนที่แกจะลืมนตา ออกมาดูโลก เอาละ ขอให้แกโชคดีเถอะ และก็พยายามอย่าจุดชื่อเสียง ของตระกูลผู้ดีพาสเจอร์ลงต่ำจนเกินไปนัก”

เหล่าอาสาสันติภาพตอบรับไบสมัครของผม และต่อจากนั้นผมก็ได้ผ่านโครงการฝึกอบรมจนจบหลักสูตร ถึงแม้ว่าจะทำได้ไม่ค่อยดีนักใน บางรายการทางด้านพลศึกษา หนึ่งในจำนวนสิ่งที่ผมไม่เคยปลูกได้สำเร็จ ก็คือกลั่มเนื้อมัดโตๆ อย่างไรก็ตาม ความคล่องภาษาสเปนได้ช่วยให้ผมตลอดรอดฝั่งมาได้ อันที่จริงนั้นผมเชี่ยวชาญทั้งภาษาและการเลียน เสียงพูดตามธรรมชาติจนถึงกับสามารถดัดเสียงเป็นสำเนียงคนต่างชาติได้ อย่างสบาย และบัดนี้ผมจึงได้มาถึงซึ่งอ่าวเปอร์โตกรานด์ พร้อมทั้งจะเริ่ม การผจญภัยอันยิ่งใหญ่

เมื่อผมกลับลงไปในห้องพักหลังจากที่เสร็จอาหารเช้า พนักงาน ของเรือได้รวบรวมข้าวของของผมไว้พร้อมแล้วสำหรับนำขึ้นไปบนดาดฟ้า “ต้องคอยจับตาดูข้าวของให้ดีหน่อยนะครับ ตอนคุณขึ้นบก” เขาบอก

“จริงหรือ” ผมถาม “ทำไมล่ะ”

“ก็เพราะว่าพวกซานมาร์โคเนาะ เป็นหัวขโมยที่ร้ายกาจที่สุดในแถบ ทะเลแคริบเบียน”

“นั่นคงจะเนื่องจากที่พวกเขาเป็นชนชาติที่ด้อยสิทธิตามความเป็น ธรรมแห่งสังคม” ผมให้ความเห็น

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าที่คุณพูดหมายความว่าอะไร” พนักงานเรือ พูด “แต่ถ้าเพื่อหมายถึงมะกอกสามตะกร้าละก็ ถูกต้องตรงเพงเลย คุณ ไม่ต้องไปพูดทักทายกับสาวชาวเมืองเปอร์โตกรานด์นี้หรอก เพราะยังไม่ทัน จะจบคำว่าสวัสดิ์ ทองที่อุดฟันอยู่ในปากของคุณก็จะหายไปก่อนแล้ว”

“ผมพบอยู่เสมอว่าความไว้เนื้อเชื่อใจก่อให้เกิดความไว้เนื้อเชื่อใจ กระทำต่อผู้อื่นเหมือนอย่างที่เราต้องการให้ผู้อื่นกระทำต่อเรา จริงมั๊ย”

“ก็ใช่” เขาตอบ “แต่กับไอ้พวกชาวซานมาร์โคนี่นะ รีบกระทำต่อมันเสียก่อนที่มันจะกระทำต่อคุณก็แล้วกัน เอาละครับ เตี่ยเจอกันบนหาดฟ้า”

เปอร์โตกรานด์เป็นเมืองที่ดูงามตาขณะที่ยองเข้าไปจากบริเวณใกล้ท่าเรือ เห็นตึกกรมหลวงสีสองเป็นประกายอยู่ในแสงอาทิตย์ยามเช้า มีต้นปาล์มพลิ้วใบเขียวขจีอยู่ตลอดแนวฝั่งและมีภูเขาสีพลัมเป็นแนวสูงไกลออกไป อย่างไรก็ตาม การมองไม่ควรจะใกล้เกินไปนักสำหรับตัวอาคารบ้านเรือนที่พลาสติกผนังมีการร่วงหล่นออกมาเป็นกระป๋องและเต็มไปด้วยรอยต่างจากการที่มีเห็ดราขึ้นเป็นหย่อมอยู่ทั่วไป จากระยะใกล้เข้าไปอีกหน่อย ต้นปาล์มซักจะดูมโหฬาร โดยมีใบเหี่ยวห้อยลงมาเหมือนกับแปรขนนกเก่าๆ น้ำทางด้านตอนในของอ่าวไม่ได้เป็นสีเขียวใสอย่างของท่าเรือหลายๆ แห่งในทะเลแคริบเบียน ทั้งนี้เนื่องจากที่ชาวเมืองจำเป็นต้องอาศัยกระแสน้ำลงเป็นระบบถ่ายเทสิ่งโสโครก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังพอมีสีรุ้งปรากฏให้เห็นอยู่เป็นหย่อมๆ ตามบริเวณที่มีการสูบน้ำจากท้องเรือออกมาที่

เรือของเราขยับเข้าเทียบท่าท่ามกลางเศษเปลือกผลไม้ ปลาตาย ลังไม้เก่าๆ และเศษกระป๋องที่ลอยอยู่โดยทั่วไป ผมซึ่กระเป่าเดินทางสองใบของผมให้กับคนงานยกของท่าเรือซึ่งเป็นชาวพื้นเมือง ซึ่งเขาก็รีบคว้าและหิ้วดิ่งลงไปตามสะพานเรือ แต่ก็ถูกหยุดไว้โดยเจ้าหน้าที่ของเรือ ผู้ทำการจดจำนวนชิ้นของสิ่งของและหมายเลขบนตราติดกล่องของคนยก มันทำให้ผมรู้สึกหดหูที่ได้เห็น เพราะการสื่อแสดงความไม่ไว้เนื้อเชื่อใจ เช่นนั้นจะต้องถือว่าเป็นการปรามาสศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์ ผมก้าวลงไปตามสะพานเรือและถอดกล่องถ่ายรูปออกมาจากซองหนังเพื่อที่จะได้เริ่มการบันทึกสมุดภาพลำดับเหตุการณ์ระหว่างช่วงชีวิตในซานมาร์โคของผม

มีมือมากระตุกแขนเสื้อของผมพร้อมกับเสียงที่พูดอย่างไม่ค่อยจะเป็นภาษาอังกฤษว่า “ซินญอร์ คุณต้องการถ่ายรูปใช่ไหม รูปคุณกับเรือใหญ่ที่คุณมา เยส”

ผู้พูดเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ที่ตะกายอยู่เบื้องหลังกองกระสอบน้ำตาล มองดูครั้งแรกรู้สึกยากที่จะบอกได้ว่าตรงไหนเป็นรอยต่อระหว่างเสื้อผ้ากับผิวหนังที่สกปรกพอกๆ กันของเขา แต่ถึงยังไงเด็กคนนี้ก็มิพินสว

ยิ้มกว้าง และดวงตาโตเป็นประกาย ผมกะว่าเขาคงจะอายุในราวสิบเอ็ดขวบ ผิวหนังภายใต้ศอกบรอกของเขาเป็นสีน้ำตาลปนครีม ซึ่งเป็นสีผิวของชาวซานมารีโคส่วนใหญ่ที่มีเชื้อสายผสมระหว่างสเปนกับอินเดียนเผ่าคาริบ โดยมีเชื้อของชาวเรือจากอีกกว่าสิบประเทศเป็นเครื่องปรุง

“นั่นก็เป็นความคิดที่ไม่เลว” ผมตอบกลับไปเป็นภาษาสเปน “ว่าแต่เธอรู้จักวิธีใช้กล้องชนิดนี้หรือ”

“โอโฮ ซินญอร์พูดภาษาของเราได้เยี่ยมจริงๆ” เขาอุทาน “ในนามของชาวซานมารีโค ขอให้ผมได้พูดว่า เราารู้สึกเป็นเกียรติยิ่งที่ได้ต้อนรับนักท่องเที่ยวผู้สุดส่ำห่าบากล่าบนเรือนศัพท์ภาษาอันต่ำต้อยของเรา”

ผมได้ค้นพบในภายหลังว่าชาวซานมารีโคส่วนใหญ่ล้วนแต่มีวิธีพูดแบบปากหวานด้วยกันทั้งนั้น “ขอบใจ” ผมบอก “นั่นเป็นเพราะความประทับใจในประเทศที่น่าอยู่ของเธอ เธอรู้จักวิธีใช้กล้องแบบนี้ไหม้ย”

“รู้สิครับ ซินญอร์ กล้องอันนี้ชิ้นเยี่ยม นี่ถ้าหากใหม่ๆก็ตกราคาสามร้อยแปดสิบเปโซ บางทีท่านซินญอร์อาจจะอยากได้ภาพท่านที่ตื่นสะพานซังรูปสองรูป”

“ถ้าได้ยั้งงั้นก็ดี” ผมบอก “และถ้าหากเป็นไปได้ พยายามเอาให้ติดชื่อเรือทางด้านหลังด้วย”

ผมย้อนกลับไปที่สะพานเรือ ยึดไหล่ตรง และเริ่มทำหน้าที่ยิ้มร่างเล็กของเด็กเริ่มถอยห่างออกไปอย่างรวดเร็ว ลัดเลาะไปตามที่ว่างระหว่างกองสินค้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคงไม่ได้สังเกตเห็นชื่อของเรือที่เขียนติดอยู่บนสะพานนั่นเอง และคงจะรีบอ้อมไปทางด้านหัวของเรือเพื่อที่จะให้ได้ชื่อเรือจากทางมุมนั้น ผมก็ได้แต่คอยอยู่กับรอยยิ้มบนใบหน้า จนกระทั่งในที่สุดผู้คนซังกะเริ่มจ้องดูผมกันเป็นตาเดียว เพราะรู้สึกมันค่อนข้างจะพิกลอยู่ที่ต้นมีคมนาฮินยิ้มแห้งให้แก่ความว่างเปล่า เด็กน้อยคนนั้นดูเหมือนว่าจะได้หายตัวไปแล้ว และหลังจากที่อีกสิบนาทีผ่านไป ผมก็จำต้องฝืนใจลงความเห็นว่าเขาได้วิ่งหนีไปพร้อมกับกล้องถ่ายรูปของผม ผมรู้สึกหัวเสียพอสมควร เพราะมันน่าเศร้าที่จะให้คิดว่าเด็กตัวกระเป๋ยักขนาดนั้นจะต้องแบกความรู้สึกของการเป็นผู้กระทำความผิดเป็นชนกิตติหลังอยู่

แต่ก็ไม่มีอะไรที่ผมสามารถจะทำได้ ผมจึงเริ่มออกเดินไปยังตึกสถานี
ปลายทางท่าเรืออันเป็นที่ซึ่งจะต้องผ่านด่านศุลกากร อย่างไรก็ตาม ขณะที่
ผ่านที่ปัสตินค้าพะเนินหนึ่ง ผมได้ยินเสียงผู้ชายตะโกนเป็นภาษาอังกฤษ และ
เสียงแหลมเล็กตอบโต้เป็นไพลินในภาษาสเปน ด้วยคำที่มักจะไม่ค่อย
มีพิมพ์อยู่ในปะทานุกรม มันคือเสียงของเด็กที่เฝ้ากล้องถ่ายรูปของผมไป
และในขณะนี้กำลังดิ้นกระแหวอยู่ในการ์มือของพนักงานดูแลทรัพย์สินบนเรือ

“สวัสดีครับ” ผมทักทาย “รู้ลึกรู้ลึกว่ามีปัญหาอะไรกันหรือ”

พนักงานเรือชี้แจง “ผมจับไอ้เด็กคนนี้วิ่งถือกล้องถ่ายรูปที่ไปฉก
เอาของใครเขามาก็ไม่รู้ แต่แน่นอนที่มันไม่ยอมมอบอะไรทั้งสิ้น ไอ้พวกนี้
ปากแข็งกันทั้งนั้น”

ผมมองไปที่เด็ก ตอนนี้อายุหกขวบแล้วและกำลังจ้องผมเขม็งด้วยตา
ที่เป็นประกายใสแต่คมวาวราวกับเสือดาว ไม่มีปัญหาในเรื่องความผิด
ของเขา แต่ถึงกระนั้นผมก็ยังหวังว่าการแสดงให้เห็นความไว้ใจอาจทำให้เขา
กลับตัวกลับใจได้ ผมจึงหันไปพูดกับเขา “เธอไม่ได้ตั้งใจที่จะเล่นหนีไปกับ
กล้องถ่ายรูปของฉันทันทีหรือ หุ่ย”

ตาที่คมวาวคู่นั้นส่องประกายแวบก่อนที่จะเริ่มอ่อนแสงลงและเอ่อ
นองด้วยน้ำตาใสบริสุทธิ์ “ซินญอร์” เขาเริ่มตัดพ้อ “ใครจะบังคับการ
ชั่วช้าถึงปานนั้นได้ ผมเพียงแค่มุ่งมาที่นี่เพื่อไต่กองที่บีนี่ขึ้นไป และจาก
ยอดบนสุดก็จะได้ภาพของซินญอร์อย่างชนิดที่จะหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว”

ผมหันกลับไปทางพนักงานดูแลทรัพย์สินของเรือและบอกให้เขาทราบ
เป็นภาษาอังกฤษ “นั่นมันกล้องของผมเองแหละ”

“ถ้าฉันก็น่าจะเป็นโชคดีของคุณ แต่ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะส่งตัว
ไอ้เด็กเหลือขื่อนี้ให้กับคนยาม พวกนั้นคงต้องปล่อยมันไปอยู่ดี เมืองนี้
ล้นหลามไปด้วยเด็กเกเรริมถนนจนเกินกว่าจะมามั่วสวนใจกับเจ้านี่เพียง
คนเดียว เพราะฉะนั้นคุณเฝ้ากล้องของคุณกลับไปก็แล้วกัน เดี่ยวผมจะ
เอาเจ้านี่ไปที่ประตูแล้วตีกันมันออกไป ถ้าเผื่อว่ามันมีกันโตพอที่จะให้ตี”

“ปล่อยเขาไปเถอะ” ผมบอก “เขาไม่ได้ขโมยกล้องผมหรอก เขา
ตั้งใจจะปีนกองที่ปัสตินค้านี้ขึ้นไปแล้วถ่ายรูปผมเพื่อให้ได้รูปเรือเป็น

แบ็กกราวนด์”

พนักงานดูแลทรัพย์สินบนเรือยักษ์ไหล “ก็แล้วไปเถอะครับ” เขาบอก “ระวางกระเป๋าสตางค์ของคุณไว้ให้ดีกว่าแล้วกัน แล้วก็อย่าปล่อยให้หมีมันแอบตัดสายนาฬิกาข้อมือได้” ว่าแล้วเขาก็เดินจากไป

ผมหันไปพูดกับเด็กด้วยภาษาสเปน “พนักงานของเรือเขาขอแสดงความรู้สึกเสียใจต่อความไม่สะดวกใดๆที่ได้พบบังเกิดต่อเธอ”

“ผมขอขอบคุณพันครั้งครับ ซินญอร์” เขาบอก “การถูกกล่าวหาว่าเป็นขโมยมันทำให้ผมเจ็บปวดไปทั้งหัวใจ โธ่ ตอนนั้นผมกำลังพยายามจะเป็นขึ้นไปและ...”

“เออะ เออะ ฉันเข้าใจ”

“ไอ้ที่ทำให้ผมล่าช้านะครับ ซินญอร์ ก็เพราะมีปัญหาเรื่องจะต้องถือกล้องไว้มือหนึ่งในระหว่างที่กำลังปีนป่าย นี่ถ้าเพื่อซินญอร์ให้ผมใช้ช่องใส่กล้องด้วยตั้งแต่แรกก็ไม่มีปัญหา ผมคงใช้มือช่วยปีนป่ายได้ทั้งสองข้าง และคงถ่ายรูปมาให้ซินญอร์ได้เรียบร้อยไปนานแล้ว”

ผมยื่นซองหนังใส่กล้องจากที่สะพายอยู่ส่งให้เขา ดีใจที่ได้มีโอกาสแสดงความไว้นใจของใจของผม ซึ่งก็จะได้ช่วยในการพัฒนาอุปนิสัยของเด็กคนนี่ต่อไป “ฉันน่าจะได้คิดถึงเรื่องนี้ได้เองตั้งแต่แรก” ผมบอก

“ซินญอร์” เด็กคนนั้นเริ่มมีเสียงที่เต็มไปด้วยน้ำใสใจจริง “การมาถึงเปอร์โตซานโตของคุณในวันนี้นับเป็นสิริมงคลอย่างยิ่งสำหรับผม ตอนนี้ถ้าคุณจะไปทางไหน ผมก็จะป็นทิวของขึ้นไปทางนี้...”

ผมเดินไปจนถึงสุดขอบท่าเรือแล้วจึงหันกลับมา เป็นที่น่าเสียใจว่าไม่มีเรือนร่างของเด็กตัวเล็กปรากฏให้เห็นบนกองทิวห่อสินค้า ผมออกตามหาตุนทั่ว แต่ปรากฏว่าเด็กคนนั้นหายตัวไปแล้ว ผมรู้สึกผิดหวังพอสมควร แต่ถึงอย่างนั้นโดยวิธีที่มีได้กำหนดไว้ในโครงการ ผมก็ได้ช่วยปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพให้แก่เด็กน้อยผู้หนึ่งในประเทศที่ยังค่อนข้างจะอับเฉาและด้อยพัฒนาแล้ว